

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Samlede digte

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817914683872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

8 Ja Blomster spæde
Min Sang forstaae,
Om Natten græde
De Taarer smaa,
At Uskylds Dage
Ak! kun hos dem
Endnu tilbage
Beholdt et Hiem.

9 Mod mig de hige
Saa nær, saa nær,
De ville sige
Hvad svundet er;
Men ak! de ikke
Tør sige hvad,
Thi kun de nikke
Med løftet Blad.

10 Thi kun de bæve
Og hilse mig
Og alle hæve
Paa Stilken sig.
Naar over Engen
Jeg eensom gaer,
Og Harpestrengen
Med Længsel slaer.

Af den røde Bog

Taalmod

7 Da en Engel fra Himlen paa Jørkloden forðum vildføred'
Ak! og tilbage ei faner, éydige Taalmod! du blev.

Samme

- 3 Graadgiennemsmilende Taalmod, du klagenynnende Engel,
Tør ei Seier og Hæld ad Livets Bane mig føre,
O saa følg du mig, følesløs vorde jeg ei.

Betingelse

- 3 Skienker, veldædige Guder! mig ikke Kunsten at nyde,
Hvis I ei føie til den Savnets og Lidelsens Kunst.

Sammenligning

- 4 Sikte Instinkt! er du ei en Vandringstav for den Sunde,
Medens den seene Forstand Kryblingens Krykkepar er?

Til de Syge

- 5 Philosophien velsigner som Lægedom og som Lise,
Ak! hvi blev det vor Lod, at vi behøvede den!

Det Ypperste

- 6 Mellein Afsmag og Trang, Begjærets jordiske Følge
Nøiet ungdommelig staar, Gudernes salige Lod.

Tilfredshed

- 7 Intet jeg meere attraaet, hvis Skiebns styrende Vilje
Skienker til Meierens Sved mig den sokratiske Fryd.

Stoicisme

- 8 Skøn er den Kunst at nyde og vogte Glæden for Afsmag,
Dog en skønnere enå, den, at undvære, der er.

Vålg

- 9 Væmmelse velter sig mat paa hovnende, guldstukne Dvan,
Trang paa skindede Straa – siig mig, hvor dvæled' du helst?

Kongen

- 10 Menneske, op – og grib Selvstændigheds herlige Septer!
Herre over dig selv, Skabningens Herre du er.

Simplicitet

- 11 Sålåg Naturens Søn, som foragter Livets Udpyntning
Og i *Tilhærsen* alt føler sig rusiet og stok.

Uvidenhed

- 12 Trefold lykkelig den, som naar en Viismand ham spørger:
Hvi er du lykkelig? ikke kan siige hvorfor.

Den gode Skuespiller

- 13 Lykkelig den, som spiller paa Livets skiftende Scene
Sine Roller, og ei veed, at kun Roller det er.

De Viises Coquette

- 14 Hvis du Glæden forfølger, den for dit Favn vil undvige;
Flyc den Stolte, og brat vil hun forfølge dit Spor.

Glæderne

- 15 Mange Glæderne ere, som eies eller fortæres,
Dog de skønneste kun Syner og Billedværk er.

Alteret

- 16 Der er et Alter, hvor selv Uranionerne tie,
Skjøndt deres Patera ellers af Gaver er fulde;
Der er et Alter, hvor ei den tryglende Attraae nedknæler,
Skjøndt det paa Glæder er rigt – Kunsternes Alter det er.

Til de æsthetiske Realister

- 17 Daarer! hvis lavere Id vil tærskes Geniens Blomster
Og ved den himmelske Ild kaage de jordiske Roer.

Til Theoristerne

- 18 Givet I Love, o Daarer! for Geniens selvskabte Verden,
Medens Naturen selv lydlig modtager hans Bud?

Digterprøve

- 19 Vil du vide, om dig Naturen til Digter indvied'
Og om Begeistringens Gud kasted' sit Lyn i dit Bryst?
Flye til Ørkeneus Favn, for stedse adskilt fra Vidner,
Der slaar Harpen og da Genus hilser jeg dig.

Det Frivillige

- 20 Meget Fliden formaar og éen sandkornstællende Møe,
Dog det Yndige kun kommer ubudet til os.

Til Digteren

- 21 Spil dog længere af det daglige Livs Melodier,
Hærd det ved dorisk Klang eller ved nysisk det smæl!

Formen

- 22 Samlivets venlige Charis, Urbanitet, vær mig hilsee!
Du, den evige Freds synlige, blide Gestalt.

Selvtilbedelse

- 23 Mennesket er en Narcis, som i Naturen sig speiler,
Og i sit Billede nu tryllet tilbeder sig selv.

Over Bryllupssalen

- 24 Elskov og Attraae dig raskt til Hymens Helligdom føre,
Men Undseelsen dig indenfor række sit Slør.

Til Delta

- 25 Det er forgjæves, at du med Amors Kunster mig lokker,
Du vil seire, og saa staaer jeg forsigtigt imod.

III ***

- 26 Ydmyg staaer du og stam blant dybtnefskuende Stormænd,
Og usynlig du dig gjør med Beskedenheds Slør:
Saaledes staaer i en Kreds af kveisende, frugtlose Graner
Gartnerens podede Træ, bugnende under sin Frugt.

Beskedenhedsreglen

- 27 Avind og Stolthed det er, som af Fortienesten kræver,
At den beskeden skal dølge sin blændende Glands.

Philosophiens Oprindelse

- 28 Ahriman var det, som først paa Menneskets nøiede Læbe
Lagde det frække hvorfor, Himlens forbandede Tiv.

Undseelsen

- 29 Dydens Morgenskiær ei, dens Nedgangs dvælende Purpur
Er du, blussende Glands hisset paa Jomfruens Kind:
Ikke Undseelse stod i Edens hellige Skygger,
Først da det Onde blev til, Uskyld, da rodmæde du.

Samme

- 30 Ikke, Undseelse du, er Dydernes hellige Moder,
Brøde og Uskyld her, Rødmende, avlede dig;
Men som Taalmod er skøn, naar mod Vanhælds Komme den smiler,
Saa, o Gratie! du er det ved blottede Last.

Fuldendelse

- 31 Mand og Qvinde i Favn er Tingenes høieste Spidse,
Thi hvad overgaaer Vælde og Blihdhed i Pagt?

Sonnetter

I

Ved et Barns Død

Skyer ned paa Dødens Hæle hænge,
Bag ham lyder Savnets Klagerøst,
Med ham dog til Lethes Taagekyst
Phantasieus Straaleblikke trænge.

Lig en Klang af sprungne Harpestrænge,
Aanden lig af Rosens Purpurbryst,
Fløi din spæde Aand, af Sløret løst,
Til Elysions forklare Enge.

Paa din Grav, din Grøntørvugge, skal
Fra et Rosentræ en Nattergal
Dig til Minde sine Klager klukke.

Og naar Væren krandses Høi og Dal,
Skal din Moder under ømme Sukke
Dig til Minde, akl en Knop afpukke.